

[Christmas Møller.]

brugt. Men nu hører jeg altsaa her, at det ærede Medlem ikke ønsker, at vi skal have en Debat om dette, og ved denne Lejlighed skal vi jo heller ikke have den, udover at jeg maa svare paa de Bemærkninger, det ærede Medlem har fremsat. Vi faar jo, som det ærede Medlem sagde, Debatten senere.

Det ærede Medlem har ikke Ret i den Opfattelse, han gav til Kende, at det konservative Folkeparti havde stemt for Finansloven og for Finanslovens Forsvarsparagraffer, fordi vi mente, at vi i 1922 vedtog baade et Budget og en Lov. Det ærede Medlem har Ret i, at der i 1922 blev beregnet forkert, ikke af Politikerne, men af de sagkyndige; men vi har gennem Aarene været af den Opfattelse — og jeg tror, det ærede Medlem har delt den —, at naar Forsvarsparagrafferne ikke fik større Udgifter, var det ikke, fordi man strengt tog Hensyn til et Budget, lagt i 1922, men fordi man virkelig troede, at derigennem blev Lovens Krav opfyldt, og jeg kan i hvert Fald forvort Vedkommende sige, at det troede vi indtil 1927, da vi blev gjort opmærksom paa, at dette ikke var Tilfældet.

Naar vi da i 1927 og 1928 skulde søge at reparere paa det uheldige Forhold, at Budget og Lov ikke havde svaret til hinanden, var der intet underligt i, at man gik til Forhandling med det eneste Parti, man kunde forhandle med om denne Sag, og søgte at naa saa langt frem, som man overhovedet kunde. Og jeg vil gerne have Lov til her at understrege overfor det ærede Medlem, at naar det ærede Medlem sagde, at Udtalelserne om det uundværligste Minimum skulde forstaas paa den Maade, at vi stadig skulde have en Forsvarskraft, svarende til det uundværligste Minimum, d. v. s. vi skulde stadig have Forsvarskraften af 1922, saaledes som alle opfattede den, takker jeg for denne Udtalelse, jeg anser det for en overordentlig betydningsfuld Udtalelse af det ærede Medlem.

Jeg tilføjer, at det, enhver tænkte med Ordningen af 1922, var ikke, at vi her i Rigsdagen eller at den almindelige Mand i Landet gik hen og saa efter, om det nu alt sammen var i fuld Orden, som det skulde være, nej, det, man tænkte, var: Hvad gav 1922-Ordningen, saaledes som den nu en Gang var formet, i fuldt Omfang Udtryk for, forsvarsmæssigt set? Og dér er jeg overordentlig glad ved, at det ærede Medlem Hr. N. Neergaard har udtalt sig, saaledes som han har.

Jeg skal ikke optage nogen Diskussion med det ærede Medlem om, hvorvidt det

Brorsenske Forslag fra 1927 var ringere end 1922-Ordningen, fuldt gennemført, eller ikke var det, det har ingen Interesse i Dag. Det, som har Interesse i Dag, og det, denne Debat har konstateret, er, at vi skal have den samme Forsvarskraft som 1922-Ordningen, den skal ikke være ringere; det er det samme Standpunkt, som Venstre efter det ærede Medlem Hr. N. Neergaards Standpunkt stod paa i 1927, og det ærede Medlem er dermed — og dette ønsker jeg ogsaa understreget — med overordentlig Styrke gaaet ind for Formaalparagrafferne i det Brorsenske Forslag, §§ 1—3.

Jeg skal dernæst med et Par Bemærkninger vende mig til den højtærede Forsvarsminister. Forsvarsministeren sagde, at vi ikke i 1927—28, efter at være blevet bekendt med hele dette Forhold, stillede Forslag om Ændring af Forsvarsparagrafferne. Jo, det gjorde vi. Den højtærede Forsvarsminister ved ogsaa godt, at man kan føre fortrolige Forhandlinger, oven i Købet hemmelige Forhandlinger, ved Nattetid og paa alle andre Tider af Døgnet. Forsvarsministeren ved særdeles vel, at vi stillede Ændringsforslag og søgte, saa vidt det var muligt, at faa disse Paragraffer ændret i 1927 og 1928, og at vi ogsaa fik dem ændret. Vi gik ikke til ham med det, det kunde aldrig falde os ind at gaa til Forsvarsministeren eller Socialdemokratiet med det; vi gik det Sted, hvor vi kunde vente at faa noget gennemført, og hvor vi fik noget gennemført.

Ved Siden af at understrege dette, at Forsvarsministeren har Uret i, at vi ikke søgte at faa Kontoen forhøjet; skal jeg ved denne Lejlighed kun gøre opmærksom paa, at den højtærede Forsvarsminister ordret udtalte følgende: Hvis Loven skulde gennemføres helt og fuldt, saa maatte det koste det og det. Det er altsaa Forsvarsministerens Erkendelse af, at det Budget, han har det særlige parlamentariske Ansvar for, ikke er gennemført fuldt og helt efter Loven. Det er det, jeg siger, man ikke vil gøre paa noget andet Omraade; Forsvarsministeren ønsker at gøre det, fordi han har et Flertal til at sabotere Ordningen, et Flertal, han maaske ikke kunde faa til at stille en anden Ordning i Stedet.

Forsvarsministeren (L. Rasmussen):

Naar det ærede Medlem Hr. Christmas Møller fortæller, at det konservative Folkeparti ikke før 1927 vidste, at Bevillingerne til Flaaden var for lave, vil jeg tro det; naar det ærede Medlem siger det, er det